

tate rationis de pagano vel Sarraceno similiter procedit. Unde sumitur argumentum a contrario, quod si non simulato animo, sed ex corde baptizari petat, ab Ecclesia defendendus est. Non enim sine causa addita est illa restrictio: *Qui simulat se, etc.*; quia vero simulatio aut veritas non potest iudicibus clare constare, ad præsumptionem necessario recurrendum est.

11. *Sententia auctoris.* — Aut ergo infidelis confugiens ad ecclesiam petit baptismum, vel non: si non petit, credo non gaudere, ut supponit secunda opinio, et expresse notat Angel., num. 13, quicquid Sylvester contradicat, solum quia jura canonica sine restrictione loquuntur. Sed cum Innocentius III adjungat legem civilem, optime possumus in hac parte jus canonicum per civile interpretari (præter aliam conjecturam, et responsionem superius datam); in dicta autem lege evidenter supponitur, infidelem non petentem baptismum non gaudere hoc beneficio. Nam si is qui simulate petit, non gaudet, ut ibi statuitur, multo minus qui non petit. De illo autem qui petit, ulterius distinguo: nam vel ante commissum delictum, et conceptum iudicis timorem, voluntatem ostenderit conversionis suæ, vel solum post fugam ad ecclesiam baptismum petit, ut defendatur. In priori casu, profecto probabilior est prima opinio; quia nulla ratio tunc est præsumendi simulationem, et ita multum favet dicta lex. Neque tunc habet locum responsio Glossæ, scilicet, verba illa solum denotare frequentiam, quia etiam verum non est, in hujusmodi hominibus frequentius reperiri simulationem. Accedit quod ille tunc aliquo modo erat fidelis ante delictum, quia erat quasi catechumenus, et animo jam fidem conceperat: item tunc cessat conjectura alterius sententiæ; maxime enim par est ut ecclesia hujusmodi hominem defendat. Et hujusmodi casus contingere potest frequenter in captivis servis, et aliis infidelibus qui inter nos versantur.

12. At vero quando infidelis solum post delictum, et fugam ad Ecclesiam, incipit ostendere voluntatem fidei, magna est præsumptio quod simulate petit; nam, ut Panormitanus ait, est præsumptio juris et de jure, contra quam non admittitur probatio; quod autem illa præsumptio sit non tantum juris, sed etiam de jure, solum probat ex illa lege, quia ratione hujus præsumptionis statuit, ut isti infideles non defendantur ab ecclesia, donec

debita solvant, vel innocentiam probent. Verumtamen si attente consideretur lex illa, non dicit ut non defendantur, sed ut non suscipiantur, scilicet, ad baptismum, donec, etc.; nam post solutionem debitorum, vel probatam innocentiam, parum indigerent Ecclesiæ immunitate: unde quoad illam partem, lex illa nullius momenti est, quia disponit in materia aliena: hoc enim iudicium pertinet ad Ecclesiam. Prius tamen dicit, ut isti arceantur, utique ab ecclesia; sed hoc non generaliter statuit, sed cum illa limitatione: *Qui simulat se, etc.* Et ideo non videtur ita statuere, ut inducat præsumptionem de jure. Ideoque probabilior existimo priorem opinionem, quam etiam sequuntur Angelus et Sylvester, cum communi Canonistarum. Potest enim Ecclesia hujusmodi ad se confugientem, et petentem baptismum, protegere, donec examinet an vere vel simulate petat, atque ita admittere probationem contra præsumptionem. Quod si Ecclesia judicaverit illam non esse simulationem, sed veram voluntatem ea occasione a Deo inspiratam, ut sæpe accidit, sicut potest illum hominem baptizare, ita et vel declarare, vel efficere ut immunitate gaudeat. Si vero præsumptio purgari non potest, tunc procedet secunda opinio juxta prædictam legem.

13. *Quid de hæreticis dicendum.* — Sed quid de hæreticis? illi enim licet sint infideles, sunt tamen baptizati, et ex hac parte videntur melioris conditionis quam alii infideles. Aliunde vero non invenitur propter hæresim illis imposita hæc pœna, ut hac immunitate ecclesiæ non gaudeant. In contrarium vero est, quia omnino sunt indigni tali favore. Propter quod Covarruvias supra num. 11, § *Decimo quarto*, negat hæreticum gaudere hoc beneficio: citat Villadieg., tract. de Hæret., q. 11, num. 15, et alios. Sylvester autem, *Immunitas*, 3, quæst. tertia, § *Secundum*, dicit etiam hæreticum gaudere hac immunitate, quantum ad alia maleficia ab hæresi. Itaque certum est pro ipsa hæresi non gaudere, tum propter atrocitatem criminis, ut infra dicemus; tum quia illa causa est ecclesiastica: supra autem diximus immunitatem hanc contra ecclesiasticum iudicem non valere. De aliis vero criminibus probabilis videtur Sylvestri opinio, quia non habemus fundamentum ad excipiendam personam, ubi crimen non est exceptum.

CAPUT XI.

IN QUIBUS CAUSIS VALEAT TEMPLORUM IMMUNITAS.

1. *In quibus causis prosit confugere ad ecclesiam.* — Primum, distinguenda est duplex causa, civilis et criminalis. De civili res est minus certa: multi enim negarunt gaudere beneficio immunitatis eum, qui propter debita ad ecclesiam confugit. Ita sensit Jason, in leg. *Vinum*, ff. Si certum petatur, num. 5, ductus plane argumento levi, scilicet, quod in die festo potest capi debitor; ergo in loco sacro, quia a tempore ad locum valet argumentum, sicut etiam e converso. Sed certe non valet in omnibus, præsertim in his quæ a jure positivo pendent. Estque evidens in eadem materia: nam etiam malefactor capi potest et incarcerationi in die festo, non autem in loco sacro. Melius argumentum sumitur ex verbis jurium: nam in capitul. *Id constituimus*, dicitur, canones et leges statuisse, ut non liceat ab ecclesiis reos abstrahere; debitores autem non sunt proprie rei. Et infra de servo dicitur: *Si confugerit pro qualibet culpa*; non ergo pro debito. Deinde dictum capit. *Inter alia*, sic inquit: *Si liber quantumcumque gravia maleficia perpetraverit*, etc. Loquitur ergo tantum in causis criminalibus. Congruentia etiam addi potest, quia jura solum intendunt hominem defendere a pœna, ut ex eodem capit. *Inter alia*, colligitur; non ergo intendunt privare creditorem jure suo, nam hac ratione statuunt, ut servus reddatur domino, promissa cautione de impunitate, quæ in debitore non est necessaria, quia clarum est non posse creditorem illum punire.

2. Propter quam rationem alii distinctione utuntur, scilicet, ecclesiam valere confugienti ad illam propter debita in ordine ad iudicem, scilicet, ut extrahi non possit ut incarcerationetur, vel aliter in persona sua cogatur ad solutionem; concessa tamen in hoc securitate, posse cogi ut exeat ad solvendam eo modo quo posuit, scilicet, tradendo creditori bona quæ habet, vel quæ secum ad ecclesiam detulerit, vel certe suis operibus serviendo aut lucrando creditori, ut aliquorum regnorum jura disponunt. Ita tenuit Oldradus, consil. 54, et approbat Panormitanus, dicto capit. *Inter alia*, numero vigesimo secundo. Et plures alios pro hac sententia refert Covarruvias supra, num. 14. Et fundamentum est, quia Ecclesia non

vult per hanc immunitatem juri alterius derogare, sed solum confugientem, a pœna, vi et coactione defendere.

3. *Hanc immunitatem habet locum in causis civilibus.* — Nihilominus simpliciter alii affirmant immunitatem hanc habere locum in causis civilibus, ita ut qui propter debita ad ecclesiam confugit, tutus omnino esse debeat. Ita tenet Covarruvias, dicto numero 14, § *Sed profecto*, cum aliis quos refert; et videtur aperte probari ex lege 1, Cod. de His qui ad ecclesiam confugiunt, ibi: *Ut ad ecclesiam confugientes evitare possint crimina, vel pondera debitorum*; et in leg. ultim., § *Cum autem*, ibi, *in publico privatoque contractu actione civili*, etc., quæ late prosequitur imperator, declarando modum quo causa illius tractanda est, qui propter debita ad ecclesiam confugit. Cum ergo lex canonica in hoc non repugnet, juxta legem civilem, quam ipsa allegat et approbat, erit interpretanda. Unde cum in capitul. *Id constituimus*, 17, quæst. 4, dicitur observandum esse, *quod ecclesiastici canones decreverunt, et lex Romana constituit, ut ab ecclesia reos abstrahere non liceat*, non oportet hoc limitare ad reos de criminibus, sed late intelligere, prout reus in iudicio appellatur, qui provocatur et postulatur ad causam, sive civiliter, sive criminaliter agatur. Et ita etiam favent alii canones, qui universaliter loquuntur de confugientibus ad ecclesiam, ut supra visum est. Aliqui vero hoc limitant, nisi quis sit obnoxius publicis tributis, propter Authenticam, de Mandatis principum, § *Publicorum*. Verumtamen non est admittenda exceptio, quia præjudicat immunitati ecclesiæ per canones concessæ, ut dixit Abbas supra, numer. 24, quem sequuntur Sylvester, dicta quæst. 3, § *Sextum*, et Covarruv. supra, qui alios refert. Aliæ præterea limitationes adhibentur, quæ nobis non videntur necessariae; sed de illis legi potest Covarruvias supra.

4. *Regula in causis criminalibus.* — *Fures non habent hoc privilegium.* — De criminalibus causis regula generalis est, propter nullum crimen posse reum ab ecclesia violenter extrahi, nisi tantum in casibus in jure exceptis, vel æquivalenti consuetudine. Ita docent Doctores omnes, et est manifestum ex juribus citatis; nam et generalem regulam constituunt, et exceptionem addunt, quæ vim etiam habet firmandi regulam in contrarium. Igitur in dict. cap. *Inter alia*, additur exceptio: *Nisi publicus latro fuerit, vel nocturnus depopulator agrorum*, etc. Atque ita de his duobus delictis

nulla est difficultas. Addit vero Covarruvias consuetudine receptum esse, ut fures etiam simplices non gaudeant templorum immunitate, et hanc consuetudinem introductam esse videntibus, et consentientibus clericis, et pastoribus ecclesiae; quod si ita est (ut plane esse videtur), dicendum est exceptionem hanc auctam esse per talem consuetudinem, neque dici posse, illam esse contra immunitatem ecclesiae, quia non censetur introducta nisi ex beneplacito ipsius ecclesiae, et in odium delicti, non in diminutionem reverentiae ecclesiae debita.

5. *Illatio aliquorum improbat.* — Ex hac vero exceptione, inferunt aliqui, excipiendum esse quodcumque crimen aequae grave latrocinio publico, vel nocturnae depopulationi. Sed hoc improbable est, ut omnes Doctores statim citandi annotant, quia dictum c. *Inter alia*, prius dicit: *Quantumcumque gravia maleficia perpetraverint*; et deinde addit in particulari duas illas exceptiones; ergo non licet ad alia omnia crimina aequae gravia illas extendere: alias non esset exceptio, sed destructio regulae. Item in cap. ultim. de Immunit. Eccles., specialiter excipitur homicidium factum in ecclesia; ergo supponitur, si extra ecclesiam fiat, posse homicidam in ecclesia defendi, cum tamen homicidium ex se gravius sit quam latrocinium. Denique in huiusmodi rebus non licet extendere jura propter solam similitudinem; non enim sine causa in particulari loquuntur. Unde licet alia crimina sint graviora furto, tamen propter majorem frequentiam hujus delicti, et majorem pacis et securitatis publicae perturbationem, potuerunt merito haec crimina excipi potius quam alia.

6. *Excipitur crimen in ecclesia admissum.* — Quæri autem potest an præter has sint aliae exceptiones admittendae. De quo multa legi possunt in Panorm., Sylvest. et Covar. supra. Breviterque dicendum est, nonnullas alias exceptiones præter dictas admittendas esse. Prima est, si delictum in ipsa ecclesia committatur. Ita habetur in dicto cap. ult. de Immunit. Eccles., qui textus loquitur in particulari de committentibus homicidia vel mutilationes membrorum in ecclesia; et ideo merito dubitari potest an ad alia delicta extendatur. Mihi tamen videtur intentionem Pontificis fuisse excipere omnia gravia delicta in ecclesia commissa; quod tenuit ibi Panorm., num. 9; et Covar., num. 15; et idem sentit Navar., cap. 25, n. 20, dicens esse opinionem communem, quam etiam late tractat Remigius de Gonny,

in tractatu de Immunit. Fundari autem potest in ipso textu, nam in principio sic incipit: *Nonnulli impunitatem suorum excessuum per defensionem ecclesiae obtinere sperantes*, etc. De his ergo excessibus generaliter loquitur; de homicidio autem et mutilatione mentionem facit quasi gratia exempli. Deinde in decisione etiam est universalis sermo, et rationes etiam ejus generales sunt, videlicet: *Cum in eo, in quo deliquit, puniri quis debeat, et frustra legis auxilium invocet, qui committit in legem, mandamus*, etc. Solet etiam dubitari an hic casus absolute excipiatur, vel solum quando in ecclesia quis delinquit spe immunitatis, nam in textu fit mentio hujus spei. Nihilominus allegati Doctores communiter asserunt, indistincte hoc intelligendum esse de delinquente in ecclesia, sive spe immunitatis, sive alia ratione delinquat, quia Pontifex in decisione sua non fundatur in spe, sed in qualitate delicti et injuria ecclesiae; atque ita usus etiam legum illam exponit.

7. *Si non in ecclesia omnino committatur.* — Sed quid si delictum non omnino fuerit in ecclesia commissum? Potest autem hoc contingere multis modis: primo, si existens in ecclesia feriat extra ecclesiam existentem; et tunc existimo non gaudere immunitate, cum Sylvestro et aliis, quia, licet effectus delicti extra ecclesiam consummatur, ille absolute delinquit graviter in ecclesia, quia ibi exercet actionem suam, quae grave peccatum est; item quia rationes textus tunc habent suam vim. Et ex eodem fundamento censeo idem esse dicendum, si quis in ecclesia mandet ministro aut famulo, ut alium extra ecclesiam occidat, quod etiam sentit Sylvester; nam ille etiam peccat graviter in ecclesia, et de illo dici potest, debere puniri in eo in quo deliquit; item, quia si spe immunitatis confugisset ad ecclesiam ad tale mandatum ibi dandum, sine dubio indignus esset quem ecclesia defenderet; dictum est autem in hac materia non referre, quod delictum fiat spe immunitatis, vel absque illa; ergo. Idem censeo esse dicendum, si delictum fuit extra ecclesiam inchoatum, et intra illam consummatum, ut si quis extra ecclesiam existens, sagitta vel alio instrumento existentem in ecclesia percutiat, vel per servum ad hoc missum, quia ille revera in ecclesia delinquit, etiamsi in ecclesia non sit. Nam ipsum delictum in ecclesia committitur, et fit ab illo qui extra ecclesiam est, sicut sol illuminat hic, licet non sit hic. Item, quia in delicto sic commisso locum habent rationes dicti cap.

ult., et verba ejus in omni proprietate comprehendunt illud delictum. Et ita tenet Covar. supra, numero decimo quinto, § *Vigesimo septimo*.

8. *Objectio.* — *Diluitur.* — Posset tamen objici, quia leges punientes delicta non extenduntur ad delicta inchoata, vel imperfecta, sed coarctantur ad consummata et perfecta, ut in materia de Censuris sæpe dictum est. Respondetur illud esse verum secundum exigentiam verborum legis, et ita in presenti hæc pœna vel quasi pœna non incurretur, donec delictum in ecclesia factum sit; tunc vero illam incurrunt omnes qui illud committunt, seu ad illud cooperantur, quia verba et rationes dicti capituli non plus requirunt. Alia item objectio fieri potest, quia sequitur eum, qui furatus est extra ecclesiam, si intra illam rem furto sublatam injuste contrectet, ea utendo, vel illam occultando, eo ipso censeri in ecclesia peccare, quia illa contrectatio peccatum est, et interdum novum et distinctum, ac subinde ea ratione non gaudere immunitate. De hoc puncto late tractat Covar., num. decimo quinto, § *Vigesimo octavo*, et refert opinionem Angeli, sentientis in illo casu amitti privilegium immunitatis, ipse vero Covarruvias contrarium sentit. Ego vero imprimis assero, juxta superius dicta, tolli fundamentum hujus dubitationis, quia fur licet extra ecclesiam furetur, jam non gaudet immunitate. Unde nec incipiet privari illa, eo quod rem sublatam intra ecclesiam retineat, ut est per se notum. Si autem ponamus alicubi valere ecclesiam pro furto simplici, dicendum videtur, si fur velit abuti ecclesia ad occultandam rem sublatam, quantum ad illud delictum, non gaudere immunitate, quia decisio et ratio dicti cap. ult. tunc plane locum habet; secus vero erit, si casu accidat esse in ecclesia secum deferendo, vel utendo illa re, quia tunc moraliter non censetur peccare in ecclesia, neque in ecclesiam, illi injuriam inferendo.

9. Præterea Covarruvias supra, § 26, hanc exceptionem extendit ad eum, qui delinquit prope ecclesiam spe confugiendi ad illam, quando de tali spe per conjecturas constare potest; vult enim, illum non gaudere immunitate ecclesiastica; refertque Ancharanum, et alios, et affert conjecturam a simili, de illo qui committit peccatum reservatum spe Bullæ aut Jubilæi. Verum hæc omnia non videntur mihi sufficere ad extendendam legem odiosam, et quodammodo coarctantem immunitatem ecclesiasticam; præsertim quia textus ille distincte loquitur de ecclesia et cœmeterio ejus; ergo in virtute ponit exclusivam, ut tantum de illis locis loqui intelligatur. Item, qui prope ecclesiam peccat absque spe immunitatis, non privatur illa, ut aperte Covarruvias supponit; sed peccare cum spe vel sine illa, non variat in presenti effectum illius legis, ut ipse etiam fatetur: ergo neque in presenti refert. Item, si conjecturæ et exempla quibus utitur valerent, eodem modo probarent de eo, qui longe ab ecclesia peccat cum spe confugiendi; nam etiam ille abutitur beneficio, etc. Non est ergo extensio facienda; nam lex illa solum voluit præcavere ne immunitas daret occasionem peccandi in ecclesia. Et hanc partem censeo veriore, quam tenet aperte Angel., verb. *Immunitas*, num. 7.

10. *Qui per insidias alium interficit, an potestur hac immunitate.* — Altera exceptio fieri solet de homicida per insidias, ex c. 1 de Homicidio, quod ita habet: *Si quis per industriam occiderit proximum suum et per insidias, ab altari meo exelles eum, ut moriatur*. Circa quem textum, advertendum est plures non intelligere illum de laicis homicidis, sed de clericis, et consequenter dicere ibi non agi de immunitate ecclesiae deneganda his homicidis, sed de pœna imponenda clerico occidenti alium per insidias, nimirum quod *ab altari sit evellendus*, id est, deponendus, et degradandus, *ut moriatur*, id est, brachio sæculari tradatur. Ita Panormitanus et multi alii. Sed expositio mihi valde displicet. Primo, quia, sine fundamento in textu, limitat illum ad clericos, cum textus absolute dicat: *Si quis*. Secundo, quia metaphorice interpretatur verba textus, quod non licet, maxime in lege morali et pœnali. Unde illamet assertio, quod clericus propter tale delictum, sine alia speciali atrocitate vel incorrigibilitate, statim degradari possit, et tradi brachio sæculari, incerta est, vel fortasse falsa, ut Covarruvias cum multis aliis censet, et intelligi potest ex his, quæ in materia de degradatione diximus in quinto tomo, disputatione trigesima, sectione secunda; et mihi saltem certum est ex illo textu non probari. Tertio, quia textus ille non est alicujus Concilii vel Pontificis ante Gregorium IX, sed sunt verba sumpta ex Exod. 21, quæ Gregorius IX inseruit juri canonico, et ita ex illis fecit canonicam legem; ergo in sensu literalis et proprio illa usurpavit et transtulit ad idem cum proportionem significandam; sed in Exodo erat sermo de quo-

cumque occidente per insidias, et statuebatur quod in templo defendi non posset; ergo idem significant verba illa in illo textu, ut bene intellexit Glossa ibi communiter probata, favetque. Nec refert quod Concilium Tridentinum, sectione quarta, capite septimo de Reform., illa verba inducit ad statuendum, ut omnis voluntarius homicida semper sit irregularis, et inhabilis ad ordines et beneficia; nam argumentatur a simili, seu a fortiori, et in hoc nobis favet, quod non solum de clericis, sed etiam de laicis loquitur.

11. Hoc ergo vero sensu supposito, optime ex illo probatur dicta exceptio, juxta quam dicendum est eum, qui per industriam et insidias alterum occidit, sive in ecclesia, sive extra ecclesiam, sive clericum, sive laicum, et sive ipse clericus sit, sive laicus, violenter extrahi posse ab ecclesia a suo iudice; ita enim ex dicta expositione aperte colligitur, et certe tale delictum dignum est hac Ecclesiae severitate, et merito in hoc lex canonica imitata est legem divinam veterem. Neque obstat cap. *Inter alia*, quod Panormitanus objicit; nam, licet Innocentius III ibi hanc exceptionem non fecerit, potuit postea fieri a Gregorio IX. Atque ita sentiunt Felinus, in dicto capite primo, et Franciscus Aretinus, in capite *Cum non ab homine*, de Judiciis; et sequitur Covarr. supra, numero septimo, referens plures alios; et Abulens., quaestione decima sexta, et vigesima prima in capite vigesimo primo Exod., ubi ait legem illam Exod. fuisse canonizatam in dicto capite.

12. *Explicantur verba cap. primi de Hom.* — Sunt autem in illo textu notanda duo verba, scilicet, *per industriam et per insidias*, quae non sunt synonyma, nec convertuntur; omnis enim qui occidit per insidias, occidit per industriam, ut per se clarum est, non tamen e converso. Dicitur enim per insidias occidere, qui a tergo alium occidit, vel quocumque alio modo interficit hominem nihil tale praecaventem, maxime cum nulla esset praecavendi causa, seu qui dolose circumvenit alium, et callide seducit ut eum occidat, juxta Glossam, in capit. Clericus, 1, 46 dist. Exemplum optimum est in Absalone, quando fratrem Adoniam occidit, 2 Reg. 13, et ita Bartol., in leg. *Respicendum*, § *Delinquunt*, ff. de Pœnis, exemplum ponit in occidente sedentem in mensa; idemque est de occidente socium itineris secum secure incedentem, ut fecit Joab ad Abner, 2 Reg. 3; vel qui, dato signo pacis et securitatis alium occidit, ut cum

Amasa fecit idem Joab, 2 Reg. 20; item de propinante venenum, et similibus. In omnibus ergo his casibus planum est non valere immunitatem, quia et industria et insidiae interveniunt.

13. *Si homicidium insidiosum non sit, hic non excipitur.* — At vero si quis ex proposito, et utendo tota sua industria, alterum occidat, non tamen incautum, nec per dolum, sed provocando illum, vel ita aggrediendo ut possit conari vel ad fugiendum, vel ad se defendendum, ille per industriam quidem occidit, non tamen per insidias. Et ideo dubitari potest an ille etiam privetur immunitate; nam textus copulative loquitur *per industriam et per insidias*; copulativa autem in singulis membris vera esse debet, et ita intellexit locum Exod., Abulens. ibi; nihilominus probabilius est illud homicidium non comprehendi sub hac exceptione, nam duae illae voces conjunctim sumendae sunt, ita ut posterior sit determinatio prioris. Quod sensisse videtur Covarr., dicto numero septimo, § *Tandem*, dicens, *per industriam et insidias, id est, per industriam insidiosam*, quam expositionem confirmat ex Gloss., et Bartol., in leg. 1, ff. de Pactis. Et potest confirmari, quia illa lex est odiosa, et ideo restringenda, quod illo modo fit. Item quia qui occidit alterum de industria, non semper occidit incautum, ut Abulensis supponere videtur; vis enim vocis non hoc significat, sed solum ut opus data opera fiat; at vero non omne homicidium, data opera intentum, intelligitur ibi exceptum, juxta communem sententiam et consuetudinem; debet ergo esse industria insidiosa. Dices: ergo superflue ponitur illa particula *per industriam*. Respondeo, eodem modo posse retorqueri argumentum; nam si omne homicidium per industriam exciperetur, non oportuisset addere, *et per insidias*; conjuncta ergo sunt illa duo, ut unum per alterum explicetur, et alterum per alterum limitetur. Ex his ergo concluditur, nullum homicidium non insidiosum, hispane, *No hecho a traicion*, esse exceptum per hoc caput, sive casuale culpabile, sive sit voluntarium repente factum, sive sit voluntarium praemeditatum cum industria, et sine dolo. Quia qui sic delinquit, non est homicida per insidias; et ita tradit Covarr., in dicto numero septimo, § *In his*, et § *Nono*; quamvis de praemeditato homicidio dicat saepe fieri contrarium, propter plurimum Doctorum auctoritatem, qui oppositum senserunt, sed revera sine fundamento juris.

14. E contrario vero dubitari potest, an aggrediens per insidias ad occidendum aliquem, si effectum non est consecutus, privetur favore immunitatis propter solam vulnerationem insidiosam, vel propter culpabilem et punibilem jaculationem, etiamsi manus aberret; aliqui enim affirmant, ut Joannes Igneus, in leg. 1, § *Si Dominus*, ff. ad Syllanianum, numero septimo, et vigesimo. Sed contrarium videtur probabilius in rigore juris, quod tenuit Rebuffus, tractatu de Immunitate, articulo primo, quaestione quinta. Ratio est, quia haec lex expresse loquitur de illo qui occidit; unde ex vi verborum requirit actum consummatum cum effectu subsecuto; non enim dicitur occidisse, quantum ad homines, et quantum ad factum ipsum, qui tentavit occidere, sed frustra, licet quoad Deum et quoad culpam aequae peccaverit: leges autem humanae loquuntur etiam humano modo, et restringendae sunt ad proprietatem verborum, praecipue quando odiosae sunt. Solum posset prior sententia defendi, quando consuetudo illam extensionem fecerit.

15. *De assassinis quid dicendum.* — Praeterea ex dictis etiam expeditur casus de assassinis, quem ita tractat Covarr. supra, numero decimo; sumitur enim illa vox dupliciter, ut etiam notavi in quinto tomo, disputatione vigesima tertia, sectione quarta, numero quadragesimo sexto. Primo, pro illis qui, pecunia accepta, alios incautos occidunt, vel pro publicis deprædatoribus viarum, et in hoc sensu constat, hos comprehendi in superioribus exceptionibus. Alio tamen speciali modo Assassini dicuntur quidam infideles, patrio nomine ita vocati, quorum opera uti solebant nonnulli ex Christianis, ad alios etiam Christianos insidiosè occidendos. Et in hoc sensu constat, hanc legem non esse necessariam pro talibus Assassinis exequentibus homicidia, quia illi cum infideles sint, nullo modo gaudent immunitate; tamen si opus esset (propter opiniones), a fortiori comprehenderentur, ut constat.

16. Dubitari praeterea potest de mandante alterum insidiosè occidi, an comprehendatur in hac exceptione, saltem post subsecutum effectum; nam si non sequatur, jam dictum est non habere locum hanc legem; verumtamen, etiamsi sequatur, non videtur mandans vere occidere, et lex poenalis, ut dixi, non est extendenda. Nihilominus existimo mandantem etiam comprehendi in hac exceptione, quia *qui facit per alium, est perinde ac si per se*

ipsum faceret, ut habet regula juris 72, in 6. Unde haec non est extensio legis poenalis, sed interpretatio ab ipso jure facta, et sane tale delictum dignum est hujusmodi poena, et majori; loquendo etiam in particulari de mandante occidere per homines Assassinae gentis, valde probabile est, etiam effectu non secuto, non gaudere immunitate, saltem ex vi capitis primi de Homicidio, in 6, ubi licet in speciali hoc non declaratur, tamen in poenis ibi latis videtur haec a fortiori comprehendi.

17. *Raptores virginum an hac gaudeant immunitate.* — *Auctoris judicium.* — Tertia exceptio esse potest de raptoribus virginum, de qua est controversia; nam jure civili excipitur etiam hoc crimen in Authent. de Mandatis principum, § *Neque autem*, verb. *Quod si delinquentes*, et § *Sed neque*, verb. *Neque autem*; jure autem canonico statuitur contrarium in capite *de Raptoribus*, quaestione prima, et ideo inter juristas est dissensio; nam servandum esse jus canonicum, censent Glossa, Panormitanus, et frequentius Doctores, in dicto capite *Inter alia*, quia materia haec canonica est, et ideo illa Authentica per jura canonica quoad hanc partem derogata est; et hoc sequitur Angelus, numero decimo septimo, et Sylvester, verb. *Immunitas*, 3, quaestione secunda; contrarium vero tenuit Ancharranus in dicto capite *Inter alia*, et Hippolytus, in leg. unica, Cod. de Raptoribus, quos sequitur Covarruvias supra, numero octavo, qui credit jura canonica antiqua, esse in hac parte derogata, et ita respondet ad dictum cap. *de Raptoribus*. Facilius tamen respondere posset, decretum illud non esse pontificium, neque universalis Concilii, sed Aurelian. I provincialis, et ideo facile potuisse non universaliter recipi; nam de alia derogatione per jus novum non constat, cum jus civile illam facere non potuerit. Indicat tamen Covarruvias factam esse per nova jura canonica, quatenus non ita distincte concedunt ecclesiae hanc immunitatem, sicut antiquiora decreta, sed aliqua gravia crimina excipiunt, quae reipublicae maxime nocent. Unde quia raptus virginum nec minus grave crimen est, nec minus reipublicae nocivum, ideo putat cum aliis esse exceptum. Verumtamen hic discursus facile potest in contrarium retorqueri, nam exceptio firmat regulam in contrarium; unde cum antiqua jura canonica universalem regulam constituent, et nova quasdam exceptiones addant, confirmant regulam quoad omnia crimina non excepta. Neque licet ex-

tendere exceptionem propter solam similitudinem rationis, alioquin esset etiam excipiendum adulterium, quod in dicta etiam Authentica excipitur, et Ancharranus consequenter fatetur, sed reprobatur ab omnibus; imo multa etiam alia vitia essent excipienda, quod supra ostendimus admitti non posse. Quapropter ex vi juris videtur probabilior prior sententia; ex consuetudine autem fortasse posset hæc exceptio admitti, quando videntibus et consentientibus prælatis ecclesiæ introducta esset. Vel certe raptus virginum posset aliquo modo revocari ad vitia excepta in capit. *Inter alia*, quia rapina, in genere, latrocinium quoddam est; raptus autem virginis quædam rapina esse videtur ex D. Thoma, secunda secundæ, quæstione sexagesima sexta, articulo quarto, ad tertium. Et ideo licet habeat aliam malitiam luxuriæ adjunctam, non incongrue potest intelligi hoc vitium comprehensum sub latrocinio, nam revera habet malitiam injustitiæ graviorem, et fere ejusdem rationis. Ob hanc ergo causam non est improbabilis hæc exceptio, præsertim accedente consuetudine.

18. *Utrum fuga ex carcere excipiat.* — Ultima exceptio esse potest fuga e carcere, in quo malefactor jam comprehensus erat, et præsertim si carcerem infringat, et inde ad ecclesiam confugiat. Ratio esse potest, vel propter publicum nocumentum illius delicti contra publicam custodiam, vel quia ille non confugit ad ecclesiam, cum esset liber, sed jam vinculis constitutus; jura autem tantum favent illis, qui in sua libertate existentes ad ecclesiam confugiunt. Unde hæc ratione dicunt multi Doctores, si ministri justitiæ delinquentem captum ferentes, per ecclesiam transeant, posse eadem vi qua illum introducunt abducere, quia jam captus in ecclesia ingressus est, ut dixit Archid. in capite *Sicut antiquitus*, 17, quæstione quarta, quem Covarruvias, numero decimo tertio, cum aliis quos refert, secutus est. Et simili ratione, quamvis criminus in sua libertate existens, confugiens ad sacerdotem deferentem Eucharistiam per viam, ibi sit securus, juxta opinionem Hostiens. supra relatam, nihilominus, si corpus Domini deferatur ad communicandum hominem in carcere detentum, non potest inde prætere immunitatem, quia non liber, sed in vinculis jam constitutus est, ut idem Hostiens., Silvest. et alii respondent; ergo similiter in præsentis casu.

19. *Pars negativa stabilitur.* — Nihilominus illa exceptio admittenda non est, quia

nullo jure nititur, neque firma aut probabili ratione fundatur. Nam imprimis illud delictum (si tamen delictum est, quod nunc non discepto) non est grave, sed valde excusabile, propter naturalem hominis inclinationem ad fugiendam pœnam, et ad vitam ac libertatem conservandam; ergo hoc titulo non potest admitti hæc exceptio, præsertim cum dictum sit non esse extendendas exceptiones in jure positas, sine aliquo fundamento in ipso jure. Neque etiam ex alio capite sumitur probabile fundamentum, quia qui e carcere fugit, eo ipso constituitur extra vincula, et in sua libertate, et ex illa se committit protectioni ecclesiæ. Et ideo non sunt similia exempla quæ adducuntur: nam in primo supponitur homo captus et coactus deferri, et ita non intrat ecclesiam tanquam in locum refugii, sed per illam ducitur tanquam per aliam viam, licet casus non videatur moralis, nisi accidat nullam aliam esse viam, quod vix potest contingere. In altero vero exemplo, res est clara. Atque ita in nostro principali casu docuit Archid., in dicto capite. *Sicut antiquitus*, numero 116, quem alii communiter sequuntur: Unde a fortiori constat gaudere etiam hac immunitate eum, qui cum jam esset captus a ministris justitiæ, ab eorum manibus elapsus, fugit ad ecclesiam, quod majori ratione dicendum est de illo quem actu judex insequabatur, et prius ad ecclesiam pervenit quam judex; in quo nullam rationem dubitandi esse posse video, quicquid aliqui juristæ dixerint, quos merito Covarruvias supra, num. 13, reprehendit.

20. *Difficultas.* — Dubitari autem hic solet, si hujusmodi reus, jam captus, sub juramento eundi recta ad carcerem liber dimitatur, vel jam incarceratus, sub juramento redeundi permittatur exire, et contra juramentum ad ecclesiam confugiat, an gaudeat immunitate; illi enim videtur obstare grave crimen sacrilegii, seu perjurii et infidelitatis. Nihilominus communiter Doctores docent, ecclesiam jus suum retinere ad tuendum illum, sive ipse peccaverit, sive non. Quod tenent Angel., num. 9; Silvest., quæst. 3, § *Quintum*; et Abb., dict. cap. *Inter alia*, in fin., qui referunt Joan. Andr., in Additionibus ad Speculatorem, tit. de Jurejurando, et plures refert Covar. supr. numer. 3, § *Decimo octavo*, quos ipse sequitur. Addunt tamen omnes, si injuste captus fuerat, nullo modo esse tradendum judici, sed relaxationem juramenti procurandam; si tamen juste fuerat captus, licet non possit invita ecclesia extrahi, tamen pastorem eccle-

siæ posse dare facultatem extrahendi illum, habita cautione de impunitate pœnæ corporalis, non vero cum morali periculo talis pœnæ.

CAPUT XII.

DE EFFECTIBUS QUOS HABET IMMUNITAS TEMPLI IN EOS QUI AD ILLUD CONFUGIUNT.

1. *Varii effectus hujus immunitatis.* — Supponimus primum ac præcipuum effectum hujus immunitatis, esse quem hactenus explicuimus, videlicet, ut reus non possit inde et invita ecclesia abduci, de quo jam satis dictum est. Quærimus autem an præter hunc habeat alios.

2. In quo imprimis dici potest, alium effectum esse, ut etiam intra ipsam ecclesiam non possit ei aliqua violentia fieri, qualis esset ibi ligari, vel in vinculis poni; nam hoc esset ex ecclesia carcerem facere, quod ejus immunitati magis repugnat. Unde in Concilio Tolentano, XII, cap. 10, definitur, ut *nullus audeat confugiens ad ecclesiam, vel residentes, inde abstrahere, aut quodcumque nocibilitatis vel damni inferre*. Et ibidem subditur, permittendum esse hujusmodi delinquentibus, ut extra ecclesiam per triginta passus secure exire valeant. Supponit ergo non esse ligandos, etc. Et expresse id cavetur in leg. *Præsenti*, Cod. de His qui ad ecclesiam confugiunt, ibi: *Nec in ipsis ecclesiis ita quemquam delineri atque constringi, ut ei aliquid victualium rerum aut vestis negetur, aut requies*. Atque ita docuit Covarruvias cum aliis supra, numero duodecimo.

3. *Tertius effectus.* — Tertius effectus est, ut in ecclesia non spoliatur rebus aut bonis quæ secum tulerit. Ita colligitur ex ejusdem juribus, nam in cap. *Definivit*, 17, quæst. 4, dicitur: *Aut quodcumque nocibilitatis, vel damni, seu spoliis, etc.*; privatio autem bonorum, damnum seu spoliis est. Hoc autem intelligo de bonis quæ sine alicujus injuria secum deferret, vel ibi retinet; nam si debita aliena ibi detineret, posset illis spoliari per eum, qui ad hoc haberet potestatem. Sicut in cap. *De raptoribus*, 36, quæst. 1, de raptore dicitur, quod si secum deferat raptam ad ecclesiam feminam, abstrahenda est, licet ipse non sit per vim abducendus. Atque ad hunc modum dixit Covar. supra, num. ult., § *Trigesimo sexto*, eum, qui fugit ad ecclesiam cum armis prohibitis, posse ibi expoliari armis per judi-

cem, quia habere ibi hujusmodi arma, contra legem est, quod ecclesia defendere non intendit; unde illa non est proprie pœna, sed subtractio materiæ culpæ. Eo vel maxime quod illud ipsum quoddam peccatum est, quod in ecclesia committitur vel continuatur, et ideo quoad illud cessat immunitas, licet persona ob eam causam extrahenda non sit.

4. *Quartus effectus.* — Quartum effectum addit Covar. num. 16, § *Trigesimo primo*, cum ait non posse ecclesiam obsideri propter eum, qui ad ecclesiam confugit. Sed hoc intelligendum est cum limitatione ab eo addita, videlicet, hoc non licere ad impediendum ne alimenta, et vestitus, et alia necessaria ad vitam et ad humanas actiones recluso in ecclesia deferantur, quia esset manifesta coactio, quæ tanta esse posset, ut reus vel se tradere, vel exire, vel mori cogeretur. Et hoc aperte cautum est in leg. *Præsenti*, in verbis citatis, ut notant Hostiensis, et Panormitanus, in dicto cap. *Inter alia*. Si vero ecclesia obsideatur a judice, solum ad præcavendum ne reus libere fugiat, vel certe ut, si extra fines ecclesiæ exeat, capiatur, illud non erit contra immunitatem, quia nulla vis fit existenti in loco sacro, sed solum locus non sacer observatur, ut si voluntate sua illuc exeat delinquens, ibi teneatur ubi jure capi potest. Et hoc tamen observandum est, quod Panormitanus, num. 13, reprehendit judices, *quia si fugiens ad ecclesiam (inquit) ponit pedem extra ecclesiam, statim eum capi faciunt*. Sic etiam Sylvester, Covar., cum Joan. Andr. et aliis, docent contra immunitatem esse, illum, qui est intra ecclesiam in ultimo termino ejus, et chlamydem vestis habet extra terminos ecclesiæ, apprehensa extremitate vestis violenter trahere et ab ecclesia abducere; nam, dum persona est intra ecclesiam, gaudet immunitate, etiam si vestis extra ecclesiam extendatur, qui potest etiam numerari inter effectus hujus favoris. Et ratio reddi potest, tum quia illa vis non infertur vesti, sed personæ quæ gaudet immunitate, cum sit intra ecclesiam; tum etiam quia accessorium sequitur principale: vestis autem adhæret personæ tanquam accessorium principali; et ideo dum persona est ibi, gaudet immunitate, consequenter etiam vestis, maxime cum semper major pars vestis sit intra ecclesiam. Unde idem credo esse dicendum, etiamsi manum vel pedem extra terminum ecclesiæ extendat, dummodo caput et præcipuæ partes corporis intra ecclesiam maneant, propter easdem rationes.